



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είσοσάν και πρώτον άρει μούσες χρόνον
την κλειτην οικουμένη γην των Παρθενόντων.

Χίμα κι' ετηνάουσα κι' έξη
κι' έκα χάρη Μπαρμπαλέτη.

Τών όρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εσθείας προς έμέ.
Συνδρομά για κάθε χρόνο—δ κ τώ φράγκα είναι μ όνο.
Γιά τά ξένα όμως μέρα—δ έκα φράγκα και' σ τώ χ έρι.

Είσοσι Μαίτου... δάδοσι,
πού σέ κάνει γά ξεράσις.

Πόντος, ετηνάουσα δύο και σαράντα,
και παγία μένει καθεμία ράντα.

Παλληκαριών μας ψάλλω
μνημόσυνο μεγάλο.

Στάσου μί λήπη και χαρά, τά μνημάτα των μέτρα,
και την καρδιά σου ζέτανε' σ' το ύψος των την πέτρα.
Σέπνα των λόγων την ηχώ μί τά παλιά τραγοόδη
και σούρις λουλούδια.

Φ.—" Αφήςες τός ουζήσεις, άφήςες τά καφφενεία,
τών κομμάντων τά ζαγάγια ;
έκλαγες τά παλληκαρία,
πού' σκουτάθησαν γενναία μέσα στή Μαικεδοτία ;

" Επανοες γά χαφήςες μύγιας ;
' στήν Μητρόπολι δέν άφήςες
γά στερώσης την ψυχή σου ;
και δέν σούπε μιά φωνή,
πού καθένα συγκινεί :
για την οικίαβα προσευχόσου ;

Δέν ήσου' σ' τά μνημόσυνα,
τά θλιβερά κι' εδωρόσυνα ;
Αόγη δέν έλδες ' ενθεριώς
τριγύρω γά χαράζην ;
την Μούσα της παλληκαριάς
δέν άκουοες γά κρόζην ;

Τραγοόδα τός Πρωτοτύπης, τραγοόδα τός Βλαχάκης,
και τός Πετροπουλιάνης ;

Τραγοόδα κι' έλλα μας γνωστά κι' άγνωστα παλληκαρία,
πού τίχομε καμάρα.
Αησιόητος κηφηνισιά,
λησιόητος και κόμματα,
και κίταξες παλληκαριά,
πού πέφτει σ' άρα χόματα.

Μην ψάλλες κρόσιους κομμικουριών
καθόταν μεθυσμέναν,
σέ μνημάτα παλληκαριών
σταμάτα τιμημέναν.

" Εμεί μεγάλης έποχής
τός άθλους γά λήσης,
έμεί μονάχα της ψυχής
τός πάγους γ' άναλόσης.

Μην άκοος, βρά Περίκλιτο,
τών κομμάντων τόθγατέτο.
Μην άκοος ξανά θεμοός
και Βουλών κανονισμοός.

Μην άκοος τός οητορείας
καθεμιάς παληκοουτιάς,
μήτε τός περιφερείας
τός μικρός και τός μεγάλας.

" Άκου βρόντους τουφεκιών, όπου πέφτουν έμεί πέτρα,
και ταράζουν τόν αιδέρα.
Κίτα χίρα πός κινύανε
ζήλευτης παλληκαριάς,
κίταξες κηπουός πού πάνε
' σ' τό θροσί της ' ενθεριώς.

Έχασε την έκλογή
και της Τήρου και της Πάλλης,
και' σ' τις οικίας μας την γή
πάλαις ήσαντε γά πάλλης.

Αησιόητος χασομήματα
και βουλευτάς άβροός.



μέτρα μαρτύρων μνήματα
και κάρφωνε σταυρούς.

Σύρε νά'δῃς πῶς λίνονται
δεσμὰ μὲ τῆς κρηναῖς τῶν,
και τί'ντροπαῖς μας πλύνονται
μαζί μὲ τῆς πληγαῖς τῶν.

Τοῦ Θεοτόκῃ ἔεχεας τὰς τελευταίας νίκας,
ἔεχεας τὸν Κορδόνταρο, τὴν φύλα τῆς Μαρίνας,
και δίχως Κόρδοσο κι' Ἑλῆ
σύρε νά'δῃς τὸν Βασιληᾶ,
νά'δῃς τὸν Μακεδόνα
μὲ τὴν χρυσὴ κορῶνα.

Κύπτα... λαγκάδια και βουνά
μὲ τὸν Βουκέφαλο περῆ.

Βλέπω παντοῦ τῶν πτερωτῶν πεδίων του τοὺς τύπους,
φαλάγγων Μακεδονικῶν βαρεῖς ἀκούω τύπους,
και πλήθη οὐκίσουν πίσω του και τρέχουν ὀλοένα
μὲ χέρια σηκωμένα.

Ἐπιπνῶνε χώραις και χωρῖα
και λένε τ' ὄνομά του,
ἔπιπνῶν δασκάλου μ' ἀντιερί
και πολεμοῦν οἰμά του.

Ἐπιπνῶν παπιάδες μὲ σταυρούς και μὲ σπαθῆ' σ' τὰ χέρια
και γίνονται ξεριέτρα.
Ἐπιπνῶν και κρηνοδάκτυλαι Νεράιδες και κοράσια
μὲ χεῖλι σὺν κερῶνα.

Κύπτα... λαγκάδια και βουνά
μὲ τὸν Βουκέφαλο περῆ,
και παλληκῆρια τοῦ Στρατοῦ μὲ στέμμα' σ' τὸ κεφάλι
κνιτοῦν τὸν Μακεδόνα,
και βγάζουν τὴν κορῶνα τῶν γῆν νά φορέσουν ἄλλη
ἀθάνατη κορῶνα.

Τιμὴ φωνάζουνε γι' αὐτοὺς οἱ σκλαβωμένοι τόποι,
κι' ὁ χιονισμένος Ὀλυμπος κι' ὁ Σκάρδος κι' ἡ Ροδόπη.
Τιμὴ βοοῦν ἀντίλοιοι σπηλαιῶν και φαράγγων,
και γύρω τῶν ἀόρατα
συγκροτοῦνται τὰ δόρατα
κνικηριῶν φαράγγων.

Τοὺς φαρμαρόνους ἀφῆσε τοῦ θεομοιροῦ κράτους...
τῶν Μακεδόνων τρέμ' ἡ γῆ
κι' ὁ Βασιλεῖς τῆς ἐθλογοῖ
παλληκαριῶν θανάτους,
ποῦ ζωντανεῖνουνε καρδιὰ
κερῆ και παγωμένη,
και δάφνης στρώνουνε κλαδιὰ
' σ' τὴ γῆ τὴ σκλαβωμένη.

Σ' τοῖτους μνήμης τρέπαιον ἕς στήσωμεν ἀλόνοιον
μὲ νίκης στέφανον χρυσοῦν,
κι' ὄχι σ' ἐνεινοῦς ποῦ λυσοῦσιν
γιὰ ὀρόμιον Μαραθῶνιων.

Εἰς αὐτῶν τὰ μνήματα,
ποῦ ἔπιπνῶν φρονήματα,
τώρα σταματᾶτε,
και ψηλά κνιτᾶτε.

Περικίετο μου Βαρόνε,
μὲ τοὺς ἄλλους ὀποῦ τρέωνε
μὴν ἀπλόνης τραχανά,
κι' ὁ μεγάλος Μακεδὼν
' σ' τὸν Βουκέφαλο περῆ,
κι' αἶμα τρέζει κρηνηθῶν.

Φαρμαροῦς ὁ φαρμαροῦς
πρὸ τοῦ πάλαι Μακεδόνα.

Χαῖρε, Βασιληᾶ μεγάλε,
νίκα νίκας ὅπως πάλαι.
Σιάσου μπρὸς τὸν Βασιλεᾶ,
φίλα τὸν Βουκέφαλο του,
και τὴν περιμεραλία
και τὸ κάθε πιδιό του.

Τηλαστράπιοντὰ του μάτια
κι' ἀνιχα κορμὰ τονόνηου,
τῆς πορφύρας σου κομμάτια
παλληκῆρια σαβανόνηου.

Ὅλοι λέν πῶς ζῆς ἀκόμη,
Βασιληᾶ μου χρυσοκόμη.
Σῆκω νά προσευχηθῆς
σὲ ματιέων τερᾶ,
σῆκω πάλι νά πλυθῆς
μὲ σ' τοῦ Κῆθνον τὰ τερᾶ.

Ξαναφόρεσε τὸ στέμμα,
τρέχε μ' ἔπιπνῶν πτερωτῶν,
και μ' ἔλεφαντας πολέμα
παναρχαίων δεσποτιῶν.

Σῆκω σῆκω τοῦ Διδε
πάλιν νά κληθῆς υἱός,
και μὲ μουσιεὴν παιάνων
' σ' τὰς ἀδελῆς τῶν Ἐσβαθῶν
και τῶν Σούσων νά ξαναμῆτης
και κατάχρυσος νά λάμπης.

Τὸν κόσμον ζωογόνησε, ποῦ τώρα παραγέρας,
οἶσε τὰ τετραπέρατα μὲ μίαν σου φωνῆν,
και μὲ τοὺς Μακεδόνας σου σὺν τότε ξανατέρας
τὴν Γεδρωσιαὴν ἔρημον και τὴν Βακτριανῆν.

Τρόμαξε μὲ τὸν ἴσκιου σου σημερινοῦς βαρβάρους,
Ρωμοῦνους Γοσποδάρους
κι' ἐπιδρομῆς Βουλγάρους.

Προστᾶτης σὺ και πρόμαχος τῶν Μακεδόνων πῆδα
μὲ δόρυ και μ' ἀσπίδα.
Σῆκω τοὺς Καλοσάρας τῆς γῆς νά τοὺς ποδοπατήσης,
σῆκω τὸν Γῆρδιον δεσμὸν νά κόψης πέρα πέρα,